

Μετάνοια - Εξομολόγηση

[/ Γνώμες](#)

image not found or type unknown

Εισήγηση του Ἐπισκόπου Μπουκόμπας καί Δυτικῆς Τανζανίας Χρυσόστομου στό Σεμινάριο Πνευματικῶν ΒΥΚΟΒΑ11/3 /2024

Ἀγαπημένοι μου ἀδελφοί.

Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν με-τά-νοι-α, μάς ἐ-λευ-θέ-ρω-σε ἀ-πό τήν τυ-ραν-νία τῆς ἀ-μαρ-τί-ας. «Αὐ-τός εἶ-ναι ὁ ἀ-μνός τοῦ Θε-οῦ, πού παίρ-νει πά-νω του τήν ἀ-μαρ-τία τῶν ἀν-θρώ-πων» (Ἰ-ω-αν. 1, 29). «Αὐ-τός πού δέν εἶ-χε γνω-ρί-σει ἀ-μαρ-τία, φορ-τώ-θη-κε μέ ὅ-λη τήν ἀ-μαρ-τία γιά χά-ρη μας, γιά νά μπο-ρέ-σου-με μέ-σω ἐ-κεί-νου νά βροῦ-με τή σω-τη-ρία κον-τά στό Θε-ό» (Ρωμ. 5, 21).

Με-τά-νοι-α ἦ-ταν τό πρῶ-το Του κή-ρυγ-μα. «Με-τα-νο-εἶ-τε γι-α-τί ἔ-φθα-σε ἡ βα-σι-λεί-α τοῦ Θε-οῦ» (Ματθ.4, 17). Κά-λε-σε τούς πάν-τας «εἰς με-τά-νοι-αν καί ἄ-φε-σιν ἀ-μαρ-τι-ῶν εἰς πάν-τα τά ἔ-θνη» (Λουκ.24, 47).

Στήν ἐ-πί τοῦ ὄ-ρους Ὁ-μι-λί-α Του, ὁ Κύριος συμ-πλή-ρω-σε τόν Μω-σα-ϊ-κό νό-μο καί ἀ-νέ-δει-ξε σάν με-γα-λύ-τε-ρη ἀ-ρε-τή, τήν ἀ-γά-πη γιά τούς ἐ-χθρούς. Χτύ-πη-σε τήν ἀ-μαρ-τία στή ρί-ζα της.

Ἡ ἀ-μαρ-τία ἀρ-χί-ζει ἀ-πό τόν λο-γι-σμό καί τήν ἐ-πι-θυ-μία. Ὁ-πό-τε ἡ με-τά-νοι-α ξε-κι-νᾷ ἀ-πό τήν ἀλ-λα-γή τοῦ νοῦ καί τήν ἀλ-λα-γή τῆς ἐ-πι-θυ-μίας.

Χτύ-πη-σε τήν ὑ-πο-κρι-τι-κή ἀ-ρε-τή, πού πε-ρι-ο-ρι-ζό-ταν στόν ἔ-λεγ-χο μό-νο τῆς ἐ-ξω-τε-ρι-κῆς συμ-πε-ρι-φο-ρᾶς.

1. Ἡ ἀμαρτία

Ἡ με-γα-λύ-τε-ρη δυ-στυ-χία τοῦ ἀν-θρώ-που εἶ-ναι ἡ ἀ-μαρ-τία.

Ἀ-μαρ-τία ση-μαί-νει ἀ-πο-τυ-χία τῆς προ-σπά-θειας γιά ὁ-λο-κλή-ρω-ση τοῦ ἀν-θρώ-που. Ἀ-πο-τυ-χία στό νά εἶ-ναι ἄν-θρω-πος. Ἀ-πο-τυ-χία τοῦ σκο-ποῦ, πού εἶ-ναι ἡ σω-τη-ρία. Λά-θος ἐ-νέ-ργεια. Ἀ-νυ-πα-κο-ή στό θέ-λη-μα τοῦ Θε-οῦ.

Ἡ ἀ-μαρ-τί-α πε-ρι-λαμ-βά-νει ὅ-σα λαν-θα-σμέ-να κά-νει ὁ ἄν-θρω-πος μέ τή σκέ-ψη, τή θέ-λη-ση καί τήν πρά-ξη.

Ἡ με-γα-λύ-τε-ρη ἀ-μαρ-τί-α εἶ-ναι ὁ ἐ-γω-ϊ-σμός καί ἀ-πό αὐ-τόν ἀ-πορ-ρέ-ουν ὅ-λες οἱ ἄλ-λες ἀ-μαρ-τί-ες. Ἡ φι-λο-δο-ξί-α, ἡ φι-λαρ-γυ-ρί-α καί ἡ φι-λη-δο-νί-α.

Ἡ πε-ρη-φά-νεια, ἡ πλε-ο-νε-ξί-α, ἡ ἡ-δο-νή ξε-γε-λοῦν τόν ἄν-θρω-πο καί τόν πα-ρα-σύ-ρουν νά κά-νει τήν ἀ-μαρ-τί-α, πού πολ-λές φο-ρές δέν θέ-λει.

2. Ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἀμαρτίας

Ὁ Θε-ός στήν Πα-λαι-ά Δι-α-θή-κη μέ τίς δέ-κα ἐν-το-λές βο-ή-θη-σε τόν ἄν-θρω-πο νά συ-νει-δη-το-ποι-ή-σει τήν ἀ-μαρ-τί-α του.

Στήν Και-νή Δι-α-θή-κη ἔρ-χε-ται ὁ ἴ-διος ὁ Θε-ός καί γί-νε-ται ἄν-θρω-πος στό πρό-σω-πο τοῦ Ἰ-η-σοῦ Χρι-στοῦ, γιά νά ἐ-λευ-θε-ρώ-σει τόν ἄν-θρω-πο ἀ-πό τήν ἀ-μαρ-τί-α. Τό πρῶ-το κή-ρυγ-μα τοῦ Σω-τή-ρος Χρι-στοῦ ἦ-ταν κή-ρυγ-μα με-τα-νοί-ας. Στήν δι-δα-σκα-λί-α Του ὁ Ἰ-η-σοῦς Χρι-στός μᾶς δι-δά-σκει τήν ἀ-πε-λευ-θέ-ρω-ση ἀ-πό τήν ἀ-μαρ-τί-α, μέ τήν με-τά-νοι-α. «Δέν ἦρ-θα νά κα-λέ-σω σέ με-τά-νοι-α τούς δι-καί-ους, ἀλ-λά τούς α-μαρ-τω-λούς» (Ματθ. 9, 13). «Ἄν δέν με-τα-νο-ή-σε-τε, θά χα-θεῖ-τε» (Ματθ. 13, 3), «θά χα-θεῖ-τε ἐξαι-τί-ας τῆς ἀ-μαρ-τί-ας σας» (Ἰ-ω-αν.8,21), «σᾶς βε-βαι-ώ-νω πώς ὁ-ποι-ος ἀ-μαρ-τά-νει εἶ-ναι δοῦ-λος τῆς ἀ-μαρ-τί-ας» (Ἰ-ω-αν. 8, 34), «ὅ-λοι ἔ-χουν ἀ-μαρ-τή-σει καί βρί-σκον-ται μα-κριά ἀ-πό τήν δό-ξα τοῦ Θε-οῦ. Ὁ Θε-ός ὁ-μως τούς δι-και-ώ-νει χω-ρίς ἀν-τάλ-λαγ-μα, μέ τήν χά-ρη του. Γι' αὐ-τό ἔ-στει-λε τόν Ἰ-η-σοῦ Χρι-στό νά μᾶς ἐ-λευ-θε-ρώ-σει ἀ-πό τήν ἀ-μαρ-τί-α» (Ρωμ.4, 23-24), «δέν εἴ-μα-στε πιά ὑ-πό-δουλοι στό ζυ-γό τῆς ἀ-μαρ-τί-ας» (Ρωμ.6, 6).

3. Ὁ ἀγῶνας κατά τῆς ἀμαρτίας

Ὁ χρι-στι-ανός ἀ-γω-νί-ζε-ται σ' ὅ-λη του τή ζω-ή κα-τά τῆς ἀ-μαρ-τί-ας.

Πο-λε-μᾶ τόν ἀ-μαρ-τω-λό λο-γι-σμό, πο-λε-μᾶ τήν ἀ-μαρ-τω-λή ἐ-πι-θυ-μί-α πρίν ἀ-κό-μη γί-νουν πρά-ξη.

Καί ἄν γί-νει ἡ πρά-ξη, ἀ-γω-νί-ζε-ται νά μήν ἐ-πα-να-λη-φθεῖ, γιά νά μή γί-νει πά-θος. Ὁ-ταν ἡ ἀ-μαρ-τί-α γί-νει πά-θος ρι-ζώ-νει καί δύ-σκο-λα ξε-ρι-ζώ-νε-ται.

Ὁ-πλα στόν ἀ-γῶ-να κα-τά τῆς ἀ-μαρ-τί-ας ὁ χρι-στια-νός χρη-σι-μο-ποι-εῖ τήν ὄ-λη ζω-ή του μέ-σα στήν Ἐκ-κλη-σί-α. Ἡ συμ-με-το-χή στή Θεί-α Λει-τουρ-γί-α, ἡ ἀ-κρό-α-ση καί ἡ με-λέ-τη τοῦ λό-γου τοῦ Θε-οῦ, ἡ προ-σευ-χή, ἡ νη-στεί-α εἶ-ναι δυ-να-τά ὀ-πλα κα-τά τῆς ἀ-μαρ-τί-ας, πού βο-η-θοῦντήν με-τά-νοι-α.

4. Τό μυστήριον τῆς μετάνοιας

Ὁ Χρι-στός μας μᾶς πα-ρέ-δω-σε αὐ-τό τό με-γά-λο μυσ-τή-ριον τῆς με-τα-νοί-ας, πού μᾶς προ-σφέ-ρει τήν ἀ-πε-λευ-θέ-ρω-ση ἀ-πό τήν σκλα-βιά τῆς ἀ-μαρ-τί-ας.

Ἄ-φοῦ ὁ χρι-στια-νός συ-νει-δη-το-ποι-ή-σει τήν ἀ-μαρ-τί-α πού δι-έ-πρα-ξε, μι-σεῖ τήν ἀ-μαρ-τί-α καί ἀ-πο-φα-σί-ζει νά μή ξα-να-μαρ-τή-σει. Πη-γαί-νει τό-τε στόν πνευ-μα-τι-κό πα-τέ-ρα καί ἐ-ξο-μο-λο-γεῖ-ται τίς ἀ-μαρ-τί-ες του μέ πό-νο καί με-τά-νοι-α.

Ὁ πνευ-μα-τι-κός ἱ-ε-ρέ-ας ἀ-κού-ει τίς ἀ-μαρ-τί-ες τοῦ με-τα-νο-οῦν-τος χρι-στια-νοῦ, τόν συμ-βου-λεύ-ει, πῶς νά μή τήν ἐ-πα-να-λά-βει. Στή συ-νέ-χεια βιά-ζει τόπε-τρα-χή-λι του καί τό χέ-ρι του στό κε-φά-λι καί δι-α-βά-ζει τήν συγ-χω-ρη-τι-κή εὐ-χή.

Ἐ-τσι ἡ ἀ-μαρ-τί-α συγ-χω-ρεῖ-ται καί σβύ-νει ἀ-πό τόν ἄν-θρο-πο.

Ὁ χρι-στια-νός στό μυσ-τή-ριον τῆς ἐ-ξο-μο-λο-γή-σε-ως βι-ώ-νει τήν ἀ-γά-πη τοῦ Θε-οῦ.

Ναί, τό μυσ-τή-ριον τῆς ἐ-ξο-μο-λο-γή-σε-ως εἶ-ναι τό μυσ-τή-ριον τῆς ἀ-γά-πης τοῦ Θε-οῦ.

5. Ἡ συμμετοχή μας στό μυστήριον

Ὁ-ταν ἦλ-θα στήν Ἐ-πι-σκο-πή δι-ε-πί-στω-σα, ὅ-τι τό μυσ-τή-ριον αὐ-τό ἦ-ταν ἄ-γνω-στο.

Δέ νύ-πῃρ-χε οὔ-τε ἕ-νας πνευ-μα-τι-κός καίθε-ω-ρεῖ-το μυσ-τή-ριον, πού εἶ-χαν μό-νο οἱ Ρω-μαι-ο-κα-θο-λι-κοί.

Ὁ Κύ-ριος εἶ-πε-στός μα-θη-τές του «νά κη-ρύ-ξουν με-τά-νοι-α στό ὄ-νο-μα Του καί ἄ-φε-ση ἀ-μαρ-τι-ῶν σ' ὄ-λα τὰ ἔ-θνη» (Λουκ. 24, 47).

Ἐ-πο-μέ-νωσ ἡ με-τά-νοι-α εἶ-ναι τό πε-ρι-ε-χό-με-νο τῆς ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας μας.

Μέ τήν εὐ-λο-γί-α τοῦ Μα-κα-ρι-ω-τά-του Πα-τριά-ρχου μας κ. Θε-ο-δώ-ρου

χειροθετήσαμε 17 νέους πνευματικούς πατέρες, τούς οποίους εκπαιδεύουμε στα Σεμινάρια Πνευματικών που οργανώνει ή Έπισκοπή. Μέ εγκύκλιο μας έχουμε καθορίσει σε ποιές Ένορίες μας επισκέπτονται πριν τά Χριστούγεννα και πριν τό Πάσχα, για νά εξομολογούν σε συνεννόηση μέ τούς Έφημερίους.

Όταν βλέπετε μιά άμαρτία επάνω σας, πάτε στό πνευματικό τής Ένορίας σας και εξομολογηθείτε. Μήν κοινονώτε τό Σώμα και τό Αίμα του Χριστού έχοντας άμετανόητη και άνεξομολόγητη άμαρτία.

Γευθείτε τήν άγάπη του Χριστού μας, στό μυστήριο τής εξομολογήσεως.

Τό φάρμακο τής σωτηρίας είναι: «δάκρυα δικά μας και του Χριστού τό Αίμα». Είναι τά άπορρυπαντικά τής ψυχής μας.

Όπως για νά καθαρίσουμε τά ρούχα χρησιμοποιούμε νερό και σαπούνι, έτσι για νά καθαρίσουμε τήν ψυχή μας χρησιμοποιούμε για νερό τά δάκρυα μας και για σαπούνι τό Αίμα του Χριστού.

Τά δάκρυα, δάκρυα τής μετανοίας, και ή Θεία Κοινωνία μάς έλευθερώνουν από τήν άμαρτία. Και γινόμαστε πάλι παιδιά και φίλοι του Θεού και άδέλφια και φίλοι των συναγωνιστών χριστιανών.

Ξαναπαίρνουμε πάλι τή θέση μας μέσα στην οίκογένεια τής Έκκλησίας μας.